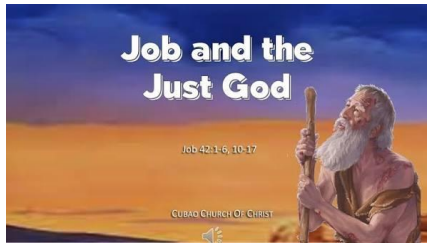

บทเทศน์และข้อคิด วันเสาร์ที่ 3 ตุลาคม 2026 (มิสซาเช้า)

บทอ่านประจำวันนี้: โยบ 42: 1-3, 5-6, 12-17 และ ลูกา 10: 17-24

“อย่าดีใจเพราะเราทำอะไรได้ แต่จงดีใจเพราะพระเจ้าทรงรู้จักชื่อของเราแต่ละคน”

วันหนึ่งคุณพ่อเจ้าวัดถามเด็ก ๆ ที่คำสอนว่า “หนูรู้ไหมว่า ทำอย่างไรจึงจะได้ไปสวรรค์?” เด็กคนแรกตอบว่า “ต้องสวดภาวนาครับ” คนที่สองตอบว่า “ต้องทำความดีค่ะ” แต่จอห์นนี่ตอบเสียงดังว่า “ก่อนอื่น...เราต้องตายก่อนครับ!”

คำตอบของจอห์นนี่ทำให้ทุกคนยิ้ม แต่ก็มีความจริงซ่อนอยู่ เพราะบางครั้งเรามัวแต่ถามว่า “ฉันต้องทำอะไรจึงจะได้สวรรค์?” จนลืมคำถามที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ **“วันนี้ฉันดำเนินชีวิตในฐานะคนที่พระเจ้าทรงรัก และทรงจารึกชื่อไว้ในสวรรค์แล้วหรือยัง?”**

นี่คือสาระที่เชื่อมบทอ่านทั้งสองบทในวันนี้เข้าด้วยกันอย่างงดงาม

1. โยบไม่ได้รับคำตอบทุกข้อ แต่เขาได้พบพระเจ้า

หลังจากผ่านความสูญเสียอย่างแสนสาหัส โยบสูญเสียทรัพย์สิน ลูกหลาน สุขภาพ และเกือบสูญเสียความหวัง เพื่อนของเขาพยายามอธิบายว่า “โยบต้องทำผิดอะไรบางอย่าง พระเจ้าจึงลงโทษ” แต่หนังสือโยบปฏิเสธความคิดขึ้น ๆ เช่นนั้น ความทุกข์ไม่ได้แปลว่าคนนั้นเป็นคนบาปเสมอไป และความร่ำรวยก็ไม่ได้พิสูจน์ว่าคนนั้นเป็นคนดีเสมอไป เมื่อพระเจ้าทรงปรากฏองค์แก่โยบ พระองค์ไม่ได้ทรงตอบคำถามทุกข้อว่า “ทำไม?” พระองค์ไม่ได้ทรงยื่นเอกสารชี้แจงเหตุผลของความทุกข์ แต่ทรงเปิดเผยพระองค์เอง โยบจึงกล่าวว่า “ข้าพระองค์เคยได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู แต่บัดนี้ดวงตาของข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์แล้ว” นี่คือการเปลี่ยนที่สำคัญ โยบเคย รู้เรื่องของพระเจ้า แต่บัดนี้เขา รู้จักพระเจ้า

นี่คือข้อคิดวันนี้: ก่อนหน้านี้อะไรเป็นหัวใจสนทนา เป็นข้อถกเถียง เป็นคำถามทางเทววิทยา แต่บัดนี้พระเจ้าทรงเป็น “พระองค์ผู้ประทับอยู่ตรงหน้าเรา”

หลายครั้งเราเองก็เช่นกัน เราสบทสวด รู้คำสอน รู้พิธีกรรม รู้ว่าจะยื่น นั่ง หรือคุกเข่าเมื่อใด แต่คำถามคือ **เราเพียงรู้เรื่องของพระเจ้า หรือเราได้พบพระองค์จริง ๆ?**

ความเชื่อไม่ใช่การมีคำตอบสำหรับทุกเรื่อง แต่คือการรู้ว่า แม้ในเรื่องที่เรายังไม่มีคำตอบนั้น พระเจ้ายังคงอยู่กับเรา

2. “ข้าพเจ้าขอถอนคำพูด”—ความสุภาพถ่อมตนของโยบ

ถ้อยคำของโยบที่มักแปลว่า “ข้าพเจ้ากลับใจอยู่ในฝุ่นและเถ้าถ่าน” มีความละเอียดอ่อนในภาษาฮีบรู คำกริยาที่ใช้สามารถสื่อความหมายว่า “ปฏิเสธ” หรือ “ถอนคำพูด” ได้ด้วย ดังนั้น โยบไม่ได้สารภาพว่า ความทุกข์ทั้งหมดเกิดจากบาปลับ ๆ ของตน แต่เขายอมรับว่า **“ข้าพเจ้าพูดถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าพยายามนำความลึกลับของพระเจ้ามาใส่ในกรอบความคิดเล็ก ๆ ของตน”** นี่คือการสุภาพถ่อมตนแท้ ไม่ใช่การพูดว่า “ฉันไม่มีค่า” แต่คือการยอมรับว่า “ฉันไม่ใช่พระเจ้า ฉันไม่รู้ทุกอย่าง และฉันอาจตัดสินใจเร็วเกินไป”

โลกปัจจุบันเต็มไปด้วยคนที่พูดอย่างมั่นใจในเรื่องที่ตนรู้เพียงครั้งเดียว เราอ่านข่าวหนึ่งบรรทัดแล้วตัดสินทั้งชีวิตของคนคนหนึ่ง เห็นภาพหนึ่งภาพแล้วตัดสินเหตุการณ์ทั้งหมด ได้อินคาบอกล่าฝ่ายเดียวแล้วพร้อมจะประณามอีกฝ่ายทันที

บางครั้งสิ่งที่พระศาสนจักรและสังคมต้องการมากที่สุด ไม่ใช่คนที่พูดเสียงดังที่สุด แต่คือคนที่มีความกล้าพอจะพูดว่า **“เรื่องนี้ฉันยังไม่รู้ทั้งหมด ฉันอาจเข้าใจผิด ขอฉันฟังอีกสักหน่อย”**

3. พระพรจากพระเจ้าตอนจบหนังสือโยบไม่ใช่สูตรสำเร็จของความมั่งคั่ง

ในที่สุด พระเจ้าทรงคืนพระพรนάνปการแก่โยบ เขามีทรัพย์สิน มีบุตรหลาน และมีชีวิตยืนยาว แต่เราต้องระวังอย่าอ่านตอนนี้แบบ “พระวรสารแห่งความมั่งคั่ง” ว่า ถ้าเชื่อมากพอ พระเจ้าจะต้องคืนเงินสองเท่า รักษาทุกโรค และแก้ทุกปัญหาทันที หนังสือโยบไม่ได้สอนว่า พระเจ้าทรงติดหนี้มนุษย์ พระพรแท้จริงของโยบเกิดขึ้นตั้งแต่มก่อน ทรัพย์สินจะกลับคืน คือเมื่อเขากล่าวว่า **“บัดนี้ดวงตาของข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์แล้ว”** เขาอาจได้ฝูงแกะกลับคืนมา แต่สิ่งมีค่าที่สุดคือ เขาได้ความสัมพันธ์กับพระเจ้ากลับคืนมา และมีเกร็ดน่าสนใจมาก ตอนจบหนังสือโยบกล่าวชื่อบุตรสาวทั้งสามคนอย่างชัดเจน ได้แก่ เยมีมาห์ เคชีอาห์ และเคเรนฮัปปุค ที่น่าประหลาดใจกว่านั้นคือ โยบมอบมรดกแก่บุตรสาว **“ร่วมกับพี่น้องชาย”** ในสังคมโบราณที่มรดกมักตกแก่บุตรชาย เรื่องนี้ไม่ใช่รายละเอียดเล็ก ๆ แต่เป็นเครื่องหมายว่า **โยบที่ได้รับการฟื้นฟูแล้วได้สร้างครอบครัวที่มีความยุติธรรมและให้เกียรติแก่ผู้ที่มักถูกมองข้ามด้วย**

การพบพระเจ้าที่แท้จริงจึงต้องเปลี่ยนวิธีที่เราปฏิบัติต่อมนุษย์ โดยเฉพาะผู้ที่ไม่มีเสียง ไม่มีอำนาจ หรือไม่ได้รับสิทธิเท่าเทียม

4. บรรดาศิษย์กลับมาพร้อมกับ “ผลงาน”

ในพระวรสารวันนี้ ศิษย์ทั้งเจ็ดสิบสองคนกลับมาด้วยความตื่นเต้น พวกเขาบอกว่า “พระเจ้าข้า แม้แต่ปีศาจก็ยังอ่อนน้อมต่อเราเดชะพระนามของพระองค์” ถ้าเป็นภาษาปัจจุบัน พวกเขากำลังนำเสนอ “รายงานผลงานพันธกิจ” งานสำเร็จ คนสนใจมาก อำนาจความชั่วพ่ายแพ้ ตัวเลขดูดี! พระเยซูเจ้าไม่ได้ตำหนิความสำเร็จของพวกเขา พระองค์ทรงยืนยันด้วยซ้ำว่า “เราเห็นซาตานตกจากฟ้าเหมือนสายฟ้าแลบ” หมายความว่า เมื่อพระวรสารถูกประกาศ เมื่อคนป่วยได้รับการดูแล เมื่อผู้ถูกกดขี่ได้รับอิสรภาพ อาณาจักรแห่งความชั่วกำลังถอยร่น แต่พระเยซูเจ้าทรงแก้ไขแหล่งกำเนิดความยินดีของพวกเขา “อย่าชื่นชมยินดีที่ปีศาจอ่อนน้อมต่อท่าน แต่จงชื่นชมยินดีที่ชื่อของท่านจารึกไว้ในสวรรค์” กล่าวอีกอย่างคือว่า **อย่าสร้างคุณค่าของตนบนสิ่งที่ทำสำเร็จ แต่จงสร้างชีวิตบนความจริงว่าเราเป็นที่รักที่โปรดปรานของพระเจ้า**

เพราะถ้าเราดีใจเพียงเพราะงานสำเร็จ ถ้าวันใดงานล้มเหลว เราจะรู้สึกท้อแท้ไร้ค่า, ถ้าเราดีใจเพราะคนชื่นชม วันใดคนวิจารณ์ เราจะพังทลาย, ถ้าเราดีใจเพราะตำแหน่ง วันใดหมดวาระ เราจะไม่ว่าตัวตนเองเป็นใคร...

แต่ถ้าความยินดีของเรามาจากการรู้ว่า “ชื่อของฉันอยู่ในพระหฤทัยของพระเจ้า” ก็ไม่มีความล้มเหลว, คำวิจารณ์ โรคร้าย หรือแม้แต่ความตายใดลบชื่อนั้นออกได้ ดังนั้น **พระศาสนจักรอธิบายว่าความยินดีนี้ไม่ได้ตั้งอยู่บนความดีความชอบของเราเป็นอันดับแรก แต่เป็นของประทานแห่งความรักที่เราได้รับ โดยเฉพาะผ่านศีลล้างบาป**

5. ข้อคิดสำหรับพระศาสนจักร

พระวรสารวันนี้ถามพระศาสนจักรว่า เรากำลังชื่นชมยินดีในสิ่งใด? จำนวนคนเพิ่มขึ้นหรือ? วัด/อาคารใหญ่ขึ้นหรือ? การบริหารงานเป็นระบบทันสมัยหรือ? ยอดบริจาคสูงขึ้นหรือ? กิจกรรมได้รับการกล่าวถึงมากขึ้นหรือ? สิ่งเหล่านี้อาจเป็นพระพร แต่

ไม่ใช่หัวใจของพันธกิจ หัวใจของพระศาสนจักรไม่ใช่ความสำเร็จของสถาบัน แต่คือ การทำให้มนุษย์ทุกคนรู้ว่า **ชื่อของพวกเขาแต่ละคนมีความหมายต่อพระเจ้า**

เราอาจมีโครงการที่ยิ่งใหญ่ แต่ถ้าล้มคนตัวเล็ก ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จ, เราอาจรู้พระคัมภีร์/รู้คำสอนดี แต่ถ้าไม่รับฟังคนเจ็บปวด ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จ, เราอาจปกป้องความเชื่อได้ถูกต้อง แต่ถ้าพูดโดยปราศจากความเมตตา เราอาจชนะการโต้เถียง แต่สูญเสียหัวใจของมนุษย์

พระเยซูเจ้าทรงเปรมปรีดีในพระจิตเจ้า เพราะพระบิดาทรงเปิดเผยความล้าลึกแก่ “บรรดาผู้ต่ำต้อย” หรือผู้มีหัวใจเหมือนเด็ก ๆ นั้นไม่ใช่ผู้ที่ไม่มีความรู้ แต่คือผู้ที่รู้ว่า ตนยังต้องพึ่งพาพระเจ้า โยบพูดว่า “ข้าพเจ้าไม่เข้าใจทุกอย่าง” บรรดาศิษย์ได้รับคำสอนว่า “อย่ายึดติดกับอำนาจของตน” บทอ่านวันนี้ทั้งสองบทจึงนำเราไปสู่ความสุภาพ ถ่อมตนเดียวกัน คือ **ฉันไม่จำเป็นต้องรู้ทุกอย่าง ฉันไม่จำเป็นต้องทำสำเร็จทุกอย่าง ขอเพียงรู้ว่าพระเจ้าทรงรู้จักชื่อของฉัน และฉันวางชีวิตไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์**

วันหนึ่งเราอาจไม่มีตำแหน่งให้คนเรียก ไม่มีผลงานให้นำเสนอ ไม่มีทรัพย์สินให้ภูมิใจ และอาจไม่มีแม้แต่กำลังจะทำอะไรอีก แต่ยังมีสิ่งหนึ่งที่ไม่มีการพรากไปจากเราได้:

พระเจ้าทรงรู้จักชื่อของเรา ชื่อที่มนุษย์อาจลืม แต่พระเจ้าทรงจดจำ, ชื่อที่โลกอาจมองข้าม แต่พระเจ้าทรงเรียก, ชื่อที่อาจไม่มีปรากฏบนแผ่นป้ายเกียรติยศของโลก แต่ชื่อนั้นได้ถูกจารึกไว้ในพระหฤทัยของพระองค์แล้ว ดังนั้น วันนี้อ่าเพียงถามว่า “ฉันทำอะไรสำเร็จบ้าง?” แต่จงถามว่า “สิ่งที่ฉันทำ ช่วยให้ใครสักคนรู้หรือไม่ว่า เขาก็เป็นที่รักและชื่อของเขาก็มีค่าในสายพระเนตรของพระเจ้า?” เพราะความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของคริสตชน ไม่ใช่การทำให้คนทั้งโลกจดจำชื่อของเรา แต่คือการช่วยให้คนทั้งโลกจดจำพระนามของพระเจ้า และค้นพบว่า ชื่อของเขาเองก็ถูกจารึกไว้ในสวรรค์เช่นกัน

อาแมน

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ